

ת"פ 63565/05/20 - מדינת ישראל נגד ה.א.ר.פ בע"מ, וג'יה חאג'

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 63565-05-20 מדינת ישראל נ' ה.א.ר.פ בע"מ ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופט שלמה בנג'ו המאשימה נגד הנאשמים
מדינת ישראל	1. ה.א.ר.פ בע"מ 2. וג'יה חאג'

גזר דין

כתב האישום:

הנאשמים הורשעו, על פי הודאת נאשם 2, בכתב האישום **המתוקן** בעבירות הבאות:

החזקה ומכירת דלק שאינו עומד בדרישות שנקבעו כדין - עבירה על פי סעיף 2 (א) 2 (ב) יחד עם סעיפים 7 (א) (1) + 7 (א) (2) וסעיפים 8, 9 לחוק הפעלת רכב (מנועים ודלק), תשכ"א - 1960 ובניגוד לדרישות הקבועות בתקן רשמי ת"י 90 חלק 2; **איסור שיווק** - עבירה לפי סעיפים 2 ו-3, לצו הפעלת רכב (מנועים ודלק) (הפעלת רכב מנועי בבנזין), התשכ"ג - 1960 יחד עם סעיפים 7, 8, 9 לחוק הפעלת רכב (מנועים ודלק) תשכ"א - 1960; **איסור שיווק** - עבירה לפי סעיפים 2 ו-3 לצו הפעלת רכב (מנועים ודלק) (סולר לתחבורה) התשס"ג - 2004 יחד עם סעיפים 7, 8, 9 לחוק הפעלת רכב (מנועים ודלק) תשכ"א - 1960; **מכירת דלק בניגוד לתקן רשמי** - עבירה לפי סעיף 9 (א) יחד עם סעיף 17 א (ב) (ג) (2) ו-17 ב לחוק התקנים תשי"ג - 1953, ת"י 90 חלק 2.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם 2, הנאשמת מס' 1 הינה חברה הרשומה בישראל, שמפעילה ומנהלת תחנת תדלוק, המצויה ביישוב אעבלין, הידועה בשם "סטאר אעבלין", ורשומה אצל המאשימה, כתחנה מספר 2792 (להלן: "התחנה").

הנאשם מס' 2 הינו תושב ישראל, המתגורר באעבלין, ובמועד הרלוונטי לעובדות כתב האישום המתוקן, היה המנהל, הבעלים והאחראי, על תפעולה התקין והחוקי של התחנה הנ"ל.

אישום ראשון -

ביום 5.5.19 בשעה 11:40 או בסמוך לכך נערכה ביקורת, לאיכות הדלק הנמכר בתחנה. לצורך הבדיקה נלקחה

עמוד 1

דגימת בנזין 95, ממשאבה מספר 19 שמקושרת למיכל הדלק בתחנה, וסומנה בפלומבה מס' 22559.

מבדיקת מעבדה שנערכה לדגימה, עלה כי הבנזין שבדגימה, הינו באוקטן 92 ולא אוקטן 95 כפי שצריך היה להיות, וזאת בניגוד לתקן רשמי ת"י 90 חלק 2.

עד למועד לקיחת הדגימה ביום 5.519 בשעה 11:40, ועד למועד סגירת המשאבות על ידי המאשימה ביום 7.5.19 בשעה 09:00 החזיקו ומכרו הנאשמים בנזין לא תקין.

במעשיה אלה, החזיקה ומכרה הנאשמת 1 דלק שאינו עומד בדרישות שנקבעו בדין, ובניגוד לתקן רשמי, ובעל התחנה, הנאשם מס' 2, לא עשה את המוטל עליו, ולא הוכיח, כי נקט בכל האמצעים הנאותים, על מנת למנוע מכירת בנזין לא תקני בתחנה.

אישום 2 -

ביום 30.3.20 בשעה 07:40, או בסמוך לכך נערכה ביקורת נוספת לאיכות הדלק הנמכר בתחנה. לצורך הבדיקה נלקחה דגימת סולר לתחבורה, ממשאבה מספר 3 שמקושרת למיכל הדלק בתחנה וסומנה בפלומבה מס' 908613.

מבדיקת מעבדה שנערכה לדגימה עלה, כי הסולר שבדגימה מכיל 85 PPM כאשר הכמות המקסימלית המותרת על פי דרישת התקן הינה 10 PPM גופרית מיליגרם לקילוגרם, כלומר, פי 8 גופרית מהמותר, וזאת בניגוד לתקן רשמי ת"י 107 חלק 1.

עם קבלת תוצאות הבדיקה הודיעה המאשימה לנאשמים להפסיק שיווק הסולר בתחנה ולפעול להחלפתו.

עד למועד סגירת המשאבות על ידי המאשימה ביום 30.3.20 בשעה 17:30, החזיקו ומכרו הנאשמים סולר לא תקין.

במעשיה אלה, החזיקה ומכרה הנאשמת 1 דלק שאינו עומד בדרישות שנקבעו בדין ובניגוד לתקן רשמי, והנאשם מס' 2, בעל התחנה, לא עשה את המוטל עליו, ולא הוכיח כי נקט בכל האמצעים הנאותים, על מנת למנוע מכירת בנזין לא תקני בתחנה.

ראיות לעונש:

ב"כ המאשימה לא הגישה ראיות לעונש; ב"כ הנאשמים הגיש את רישיונותיו של הנאשם לעסוק ברוקחות (נ/1; נ/2); אישור העברת מניות בחברה הקשורה להפעלת תחנת הדלק (נ/3); אישור החברה מיום 24/2/19 (נ/4); הסכם מחומר החקירה לפיו הדלקים סופקו לתחנה באופן מסודר (נ/5); דוחות כספיים של הנאשמת 1 (נ/6).

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה עמד על חומרת המעשים, טען כי מהדגימות שנלקחו מהדלקים שמכרו הנאשמים עולות חריגות

משמעותיות מהתקן, המצביעות על מהילת דלק, דבר שיש בו כדי לפגוע בציבור, כשהמניע העומד מאחורי ביצוע העבירות הוא מניע כלכלי.

עוד הפנה ב"כ המאשימה, לפסיקה שקובעת את מתחם העונש ההולם, על אף שכל הפסיקה שהציג הייתה מבוססת על הסדרי טיעון בהסכמה.

על יסוד כל אלה, טען למתחם ענישה נפרד ביחס לכל אישום בו הורשעו הנאשמים, שהינו, קנס הנע בין 40 ועד ל-150 אלף ₪ לצד התחייבות כספית משמעותית.

במקרה הקונקרטי, ביקש ב"כ המאשימה, למקם את הקנס שיושת על הנאשמים, על סך כולל של - 120 אלף ₪, ביחס לשני האישומים, לצד התחייבות בסכום דומה למשך 3 שנים.

ב"כ הנאשמים טען, כי מדובר בעבירות מסוג אחריות קפידה, שלא התלווה אליהן זדון או כוונה, ואלו אכן לא דבקו בנאשם שפעל לדבריו בתום לב. הסניגור הדגיש, כי הנאשם 2 הוא אקדמאי שלמד רוקחות, והוא למעשה רוקח במקצועו. הוא קיבל את המניות בתחילת 2019, החל לנהל את תחנת הדלק, כשהוא חסר ניסיון, פעל על פי הנורמות המקובלות, קנה דלק במקומות מסודרים, עבד מול הספקים שסיפקו דלק באותם זמנים, ולא עלה על דעתו, כי הדלק עלול להיות מהול.

הסניגור חזר והדגיש, כי הנאשם 2, בעל התחנה, לא כופר באחריותו לביצוע העבירות ולא חוזר בו מהודייתו בשמו ובשם החברה. הוא ציין, כי הוא מבקש להמחיש לבית המשפט, את דרגת האשם הנמוכה שאפיינה את מעשיו של הנאשם 2, אשר השתדל לפעול בתמימות וביושר במכירת הדלקים.

על יסוד כל אלה, טען ב"כ הנאשמים, כי מתחם העונש הראוי הוא קנס בסך של 15,000 ₪ עד 20,000 ₪ לכל אישום.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם חזר על דברי בא כוחו, ציין כי הגיע לעיסוק בתחום הדלק מענף הרוקחות, ציין כי למד לקח ועכשיו הוא יודע איך וממי לקנות דלק.

דין והכרעה עונשית:

ריבוי אירועים (סעיף 40 לחוק העונשין):

מדובר בשני אירועים נפרדים בזמן, האישום הראשון במאי 2019, ואילו האישום השני במרץ 2020.

ב"כ המאשימה עתר לקבוע, שיעור קנס נפרד אך זהה, לכל אחד מהאירועים, ואחריו החרה החזיק הסניגור, אשר עתר לקנס נמוך יותר, לכל אחד מהאירועים.

לקביעתי, על אף היות האירועים נבדלים בזמן, האחד מ-2019 והשני ב-2020, מצאתי לראות בהם אירוע אחד לצורך קביעת העונש. מדובר אמנם בזמנים שונים, בהם התרחשו העבירות, אך סמיכות זמנים בין אירועים, היא אך תבחין אחד לצורך הקביעה, אם מדובר באירוע אחד, לצורך קביעת המתחם.

קיים קשר הדוק בין שני המעשים, התוכנית העבריינית שליוותה את המעשים, בשני האירועים. מדובר על מכירת דלק שאינו עומד בתקן, פעם אחת, בנזין באוקטן 91 במקום אוקטן 95; ופעם שניה במכירת סולר רווי גופרית.

משכך ועל פי מבחן הקשר ההדוק וזיקת התוכנית העבריינית למעשה, כאמור בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (2014), נמצא לראות בשני המעשים אירוע אחד, ולקבוע בגינו מתחם עונש אחד, ולגזור עונש כולל, תוך התחשבות במס' העבירות שבוצעו בשתי ההזדמנויות (סעיף 40ג (ג) לחוק העונשין).

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

המעשים נשוא כתב האישום, פוגעים בציבור, בקניינו, באיכות הסביבה, ואף נושאים אלמנט של סיכון, שעה שדלק לא תקין יכול לגרום לתקלה ברכב במהלך נסיעה בכבישים הסואנים.

סעיף 8 לחוק התקנים, מונה את המטרות, אותן מבקשת התקינה הנקבעת על ידי מכון התקנים, להגשים. בין מטרות אלה, שמירה על בריאות הציבור, שמירה על בטיחות הציבור, הגנה על איכות הסביבה וכו', כל אלה מהווים ערכים חברתיים עליהם באים התקנים הרשמיים להגן. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו במסגרת בג"ץ 53/96 **תשלובת ח. אלוני בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר** (1998):

"תכליתו של תקן היא הבטחת רמה נאותה לטיבם ולאיכותם של מצרכים ושל תהליכי עבודה, והציפייה היא כי קביעתם של תקנים תדרבן יצרנים ומשווקים לייצר ולשווק מוצרים העומדים בדרישות התקנים שנקבעו" (שם בעמ' 12).

נוכח העובדה שמדובר בשני אירועים נקודתיים, טיב הסטייה מהתקן, נמצא כי הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף בינוני.

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

נקודת המוצא העונשית, במיוחד בעבירות מסוג אחריות קפידה, היא הוראת החוק בה הורשעו הנאשמים, הקובעת עונש של מאסר שנה, או קנס בשיעור של פי חמישה, משיעור הקנס הקבוע, בסעיף 61 (א) (4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, ישנם פסקי דין בודדים, שפורסמו, הנוגעים באופן ספציפי לעבירות בדלק, מרביתם בהסדרים, כמו אסופת הפסיקה שהגיש ב"כ המאשימה (ת"פ 58232-03-22 - קנס של 40 אלף ₪ לכ"א מהנאשמים ובסה"כ 120 אלף; ת"פ 809-11-20 - קנס 40 אלף ₪ על אירוע אחד של מכירת בנזין לא תקין; ת"פ 54528-10-20 - קנס 80 אלף ₪ על אירוע אחד של מכירת סולר מהול בגופרית; ת"פ 65839-07-18 - קנס 35 אלף ₪ על אירוע אחד של מכירת סולר מהול בגופרית); 63758-12-20 מדינת ישראל נ' ר.מ.ס גולד אנרגיה בע"מ - קנס בסך 120,000 ₪ על אירוע אחד של מכירת סולר המהול בגופרית.

יחד עם זאת, העבירות המיוחסות לנאשמים הן עבירות הנוגעות למכירת מצרכים שונים בניגוד לתקן הרשמי, ולכן ניתן להשקיף על מדיניות הענישה הנוהגת בסוג זה של עבירות.

ראו למשל: ת"פ 41308-12-13 - שם דובר על מכירה והחזקה לשם מכירה של 2 תחפושות בניגוד לתקן, נגזר על הנאשמת במסגרת הסדר טיעון "סגור" קנס ע"ס 70,000 ₪ והתחייבות ע"ס 100,000 למשך 3 שנים; ת"פ 42313-12-17 - שם דובר על מכירה והחזקה לשם מכירה של 2 תחפושות בניגוד לתקן, כאשר הליקוי שנמצא הוא בדליקות. נגזר על הנאשמת במסגרת הסדר טיעון "סגור" קנס ע"ס 40,000 ₪ והתחייבות כספית ע"ס 100,000 ₪ למשך 3 שנים; ת"פ 42287-12-17 - שם דובר על מכירה והחזקה לשם מכירה של 8 תחפושות, מהות הליקוי הוא דליקות. נקבע מתחם ענישה הנע בין 25,000 - 75,000 ₪ ונגזר על הנאשמת, שהורשעה עפ"י הודאתה, קנס ע"ס 30,000 ₪ והתחייבות ע"ס 25,000 ₪ למשך 3 שנים; ת"פ 49003-06-17 - שם דובר על יבוא ומכירת 100 נדנדות ו - 27 צעצועי רכיבה "בימבה" בניגוד לתקן. נגזר על הנאשם במסגרת הסדר טיעון "סגור", קנס ע"ס 120,000 ₪ והתחייבות ע"ס 50,000 ₪ למשך 3 שנים; ת"פ 42172-12-17 - שם דובר על 4 אישומים שעניינם יבוא ומכירה של 11 תחפושות שאינן עומדות בתקן, ל-4 חנויות שונות ברחבי הארץ. מהות הליקוי ב - 9 מתוכן הוא בקריטריון הדליקות וב - 2 הנוספות הוא בעובי האריזה. על הנאשמת הוטל קנס כספי בסך 75,000 ₪ והתחייבות כספית ע"ס 80,000 ₪.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

הנאשמת 1 היא חברה שמנהלת תחנת דלק באעבלין.

הנאשם 2 הוא מנהלה ובעליה והאחראי על תפעולה התקין והחוקי של התחנה.

לפי העובדות בהן הודה הנאשם 2, הוא מכר בתחנת הדלק בנזין באוקטן 92, למרות שהיה אמור להיות בדרגה של אוקטן 95 (דרגת זיקוק נמוכה יותר החורגת מהתקן).

בנוסף, הוא מכר בתחנה, סולר רווי גופרית, אשר הכיל, למעלה מפי 8 גופרית, מהמותר לפי התקן.

כפי שעולה מעיון בפסיקה, הגופרית משמש חומר מסיס ודליק, המאפשר את דילולו של הסולר, ובדרך זו הגדלת רווחי בעל התחנה.

מדובר בעבירות מסוג אחריות קפידה, שלא נדרש לגביהן יסוד נפשי של מודעות אלא מרכיב של רשלנות.

הסניגור האריך בטיעוניו אודות התנהלותו של הנאשם, וטען כי האחרון פעל בתמימות, רכש דלק מספקים מוכרים, והגם שאינו כופר באחריותו למעשים, דרגת רשלנותו, היא נמוכה עד מאוד. הסניגור הפנה להוראות החוק והוסיף, כי הנאשם פעל כפי שכל אדם סביר אחר היה פועל במקומו, ולכן על בית המשפט להקל מאוד בהטילו קנס עליו.

אין לקבל טיעון זה ואסביר בקצרה.

מכירת דלק שלא לפי התקן, הינה עבירה מסוג "אחריות קפידה", ולפני תיקון מס' 39 לחוק העונשין, הוגדרה עבירה זו כעבירה מסוג "אחריות מוחלטת" (ע"פ 849/97 מצה נ' מדינת ישראל (1979); ע"פ 1060/97 בן עטר נ' מדינת ישראל (1997) להלן: "עניין בן עטר").

בעניין בן עטר בית המשפט דן בסוגיית מכירת דלק שאינו תואם לתקן, ובהקשר לאחריות קפידה, אמר בית המשפט העליון את הדברים הבאים, היפים גם לנדונו:

"אכן הנטל על המערער אינו קל, אך יש טעם לדבר. הטעם נעוץ במהות של אחריות קפידה. על הבעלים של תחנת דלק מוטלת אחריות קפידה, בעבירות המיוחדות למערער, כדי להגן על הציבור מפני עבירות כאלה. שהרי, אם הבעלים של תחנת דלק, שנמצא כי מכר לציבור דלק מהול, יכול להשתחרר מאחריות פלילית, אף שברור כי בוצעה עבירה, בטענה כי לא עשה ולא ידע, קשה ביותר יהיה להרשיע אדם בעבירה זו והפיתוי יגדל לעבור את העבירה. לכן, יש טעם צורך לחייב את הבעלים של התחנה לנקוט זהירות ברמה גבוהה במיוחד, בלשונו של סעיף 22(ב) להראות כי 'עשה כל שניתן למנוע את העבירה'".

פרופ' ש. ז. פלר, בספרו "יסודות דיני העונשין" מציין, בהקשר לעבירות מסוג אחריות קפידה את הדברים הבאים:

"...בעבירות אלו קבועה, אפוא, חובה לכבד סטנדרט נורמטיבי של זהירות והפרתו האובייקטיבית מעידה, מכח קביעתו הישירה של החוק על התלוות מידה מינימאלית של אשמה - היא הרשלנות - שדי בה כדי להקנות פליליות לאותה הפרה, ללא כל צורך בהוכחה ספציפית של הצד הסובייקטיבי של ההפרה. המחוקק מעוניין לשמור על סטנדרט של זהירות והוא בעצמו קובע אותו, בלי תיווכו של השופט והכל, כדי למנוע הפקרות באותו תחום... תפקיד אחריות הקפידה, היא העלאת רמת הזהירות של האדם לסטנדרט כזה, שהוא יבחר בחלופה להתנהג ללא תקלה או להימנע כליל מאותה התנהגות, מקום שאינו יכול להיות בטוח כי יצליח בכך". (ש.ז. פלר, יסודות דיני העונשין, חלק

שלישי, שם, בעמ' 806-797).

גם לאחר תיקון חוק העונשין, והגדרת העבירה כעבירה מסוג אחריות קפידה, הטיל המחוקק את הנטל להראות כי פעל ללא רשלנות **"ועשה כל שניתן למנוע את העבירה. הטוען טענה כאמור, עליו נטל הראיה"** (סעיף 22 (ב) לחוק העונשין).

ומהכא להתם.

בנדוננו, דרגת החריגה מהתקן בכל הנוגע לבנזין היא, שמדובר במכירת אוקטן 92 במקום בו הדלק הוצג כאוקטן 95, כלומר, בשלוש דרגות מתחת לתקן; ובכל הנוגע לסולר שנמכר, דרגת החריגה מהתקן היא גבוהה מאוד, בהינתן שמדובר בסולר מהול בגופרית, בשיעור של פי 8 מהמותר.

הימצאות דלק לא תקני בכמה דרגות מעבר לתקן הרשמי, בתחנת הדלק עליה מופקד הנאשם, ועוד סולר המהול בכמות של כ- פי 8 מהמותר בתקן, מעלה על הנאשם, כבעל התחנה ומפעילה, כי לכל הפחות, התרשל, התרשלות של ממש, בהחזקת הדלקים בתחנה.

חובתו, לפי הדין, היא לוודא, כי הדלק הנכנס, כמו הדלק המשווק לצרכנים, על ידי התחנה, הוא דלק העומד בתקן (ראו: חובות תחזוקת הדלק הקבועה בהוראות חוק הפעלת רכב (מנועים ודלק) התשכ"א 1961; סעיף 9 (א) לחוק התקנים המחייב עוסק למכור "מצרך" העומד בתקן; ראו דבריו של ביהמ"ש המחוזי בת"א בע"פ 70103/06 מ"י נ' פז (2008) אודות חובתו של בעל תחנה; וראו רע"פ 3796/08 בה דחה ביהמ"ש העליון ערעור על החלטת המחוז).

ואשר לטענת הסניגור כי הנאשם פעל בתום לב רכש דלקים מספק מורשה וכנראה רכש דלק מהול, גם טענה זו אין לקבל נוכח רף האחריות המוטל עליו, ואנמק בהפניה לדבריו של בית המשפט העליון, בעניין **בן עטר**, שם היה קיים ממצא עובדתי לטובת הנאשם (שאיננו כאן), שהדלק שהוזרם למיכל האחסון בתחנה היה בעל אוקטן 91, ואילו הדלק שנמכר מס' ימים לאחר מכן, היה בעל אוקטן נמוך יותר:

"מה הנפקות המשפטית של ממצא זה? במקרה רגיל ניתן להסיק כי הדלק נמהל בתחנה על ידי הבעלים של התחנה או מטעמו של הבעלים. מסקנה זאת מתבקשת על פי השכל הישר. ראשית, הבעלים הוא בעל השליטה בתחנה. לכן ניתן להניח כי עובדי התחנה לא יפעלו בניגוד להוראות של הבעלים, במיוחד במעשה מורכב וחריג כמו מהילת דלק במיכל האחסון. שנית, התוצאה הרגילה של מהילת דלק יקר, המצוי במיכל האחסון של התחנה, בדלק זול יותר, היא הגדלת ההכנסות של הבעלים ממכירת דלק לציבור. כיוון שכך, מי ומדוע יקבל על עצמו למהול בחשאי דלק במיכל האחסון של התחנה, וליטול על עצמו סיכון של הרשעה בפלילים, ללא טובת הנאה לעצמו, אלא אם התבקש על ידי הבעלים לעשות זאת? המסקנה היא, לדעתי, שבמקרה הרגיל, די בכך שהוכח כי דלק נמהל במיכל האחסון של

תחנת דלק, כדי להגיע למסקנה לכאורית כי הבעלים של התחנה אחראי לעבירה, ולהעביר אל הבעלים את הנטל להפריך מסקנה זאת".

הנאשם כבעלים של תחנת תדלוק, מחויב על פי החוק להפעיל את תחנת הדלק, בהתאם להוראות כל דין, לרבות רכישת דלקים תקינים, העונים על דרישות התקן הישראלי, ונאסר עליו למכור דלק שאינו עומד בדרישות החוק (סעיף 2 לחוק הפעלת רכב (מנועים ודלק) התשכ"א-1960).

מאחר והוא בעל השליטה בה, המופקד והאחראי על הדלק הנמכר בה, והמרוויח העיקרי ממכירת דלק מהול, מטיל עליו הדין את האחריות המלאה מקום בו הדלק שנמכר לא היה תקין.

הנזק שהיה צפוי להיגרם, לרכבים הנוסעים עם דלק לא תקין, קיים, אם כי לא ניתן לאמוד אותו במדויק.

הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, כמו ברוב המקרים מהסוג הזה, הן בצע כסף, שנועדו להגדיל את רווחיו כבעל התחנה.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

בהינתן הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, רף הפגיעה בערכים אלו, מדיניות הענישה, ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירה המתייחסות לדגימות שניטלו משתי משאבות דלק, לסטייה מהתקן במיוחד בכל הנוגע לסולר, אני קובע מתחם עונש הולם כולל שנע בין - 40,000 ₪ ל- 100,000 ₪ לצד התחייבות.

הרתעה אישית והרתעת הרבים (סעיפים 40ו ו- 40ז לחוק העונשין):

בקביעת העונש בתוך המתחם, מצאתי כי יש ליתן משקל לשיקולי הרתעה אישית והרתעת הרבים.

מדובר בתופעה הנוגעת לתחנות דלק הפזורות בכל רחבי הארץ, קשה לאיתור, ופוגעת בציבור, שהינו צרכן של דלק.

על כן, על הענישה לשלב אלמנט של הרתעה אישית והרתעה כללית, ובכך למנוע את הכדאיות הכלכליות של הנאשם ודומיו, לבל יעשו חשבון של "עלות-תועלת", וישונו לבצע עבירות אלה מטעמי בצע כסף.

עם זאת, ברי כי אין לתת דגש רב מדי לשיקול זה, והמקרה הנוכחי, נדון על פי נסיבות המעשה והעושה. שיקול ההרתעה, הוא אך אחד השיקולים הרלבנטיים, בתמהיל הענישה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

הנאשם 2 רווק, תושב אעבלין, אקדמאי בהשכלתו, אשר למד רוקחות, ומחזיק רישיון לעסוק ברוקחות.

לפי מסמך החברות שהוגש לעיון בית המשפט (נ/3), עולה כי בתחילת 2019 נרשמה העברת מניות בנאשמת 1, והוא הפך לבעליה של החברה המפעילה את תחנת הדלק.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, נטל אחריות מלאה למעשיו, הסביר את נסיבות ביצוע העבירה.

צוינה העובדה, כי מאז ביצוע העבירות ב-2019 ו-2020, לא נרשמה חריגה כלשהי נוספת, אם כי לא הוצגו ראיות על ביקורות בטווחי הזמנים הללו, וכן צוין כי מדובר בנאשם המנהל את תחנת הדלק בצורה תקינה.

העונש המתאים (סעיף 40(2) לחוק העונשין):

מדובר בעבירות שנעשות על רקע של הפקת רווחים קלים, כשהמניע הוא תאוות בצע.

עבירות אלה פוגעות בציבור, מהילת דלקים פוגעת ברכבים של הציבור, יש בה גם אלמנט מסכן במידה מסוימת, ואלמנט סביבתי של פגיעה באיכות החיים.

דרגות הסטייה מהתקן, גבוהות, במיוחד בכל הקשור לסולר שנמצא בתחנה.

עם זאת, הנאשם פעל לתיקון המחדל, הסיר אותו, ניקה את מיכלי הדלק, כפי שמחייב אותו החוק.

בנסיבות מצטברות אלה, בהינתן מכלול השיקולים, נמצא לנכון למקם את עונשם של הנאשמים ברום השליש הראשון של מתחם הקנס ההולם, לצד התחייבות.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

על הנאשמת 1 -

קנס בסך - 50,000 ₪ או 350 יום מאסר שישא בהם מנהל החברה.

הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.12.22 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מידי ויפעיל את צו המאסר שלצדו.

התחייבות כספית בסך - 70,000 ₪ להימנע באמצעות מנהליה מביצוע העבירות בהן הורשעה בתיק זה למשך 3 שנים

מהיום.

הנאשם 2 -

קנס בסך - 50,000 ₪ או 350 יום מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.12.22 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מידי ויפעיל את צו המאסר שלצדו.

התחייבות כספית 70,000 ₪ למשך 3 שנים מהיום להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק זה.

במהלך קריאת גזר הדין הוסבר לנאשם משמעות ההתחייבות, הובהר לו כי היה ויורשע בתוך תקופת ההתחייבות בעבירה דומה, תהפוך ההתחייבות לקנס.

הנאשם אישר כי הוא מבין את הדברים והוא מקבל על עצמו את ההתחייבות בשמו ובשם החברה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ו' כסלו תשפ"ג, 30 נובמבר 2022, בנוכחות הצדדים.